

изъ България, бѣха на дневенъ редъ. Чуваше се, че въ България всичко е готово. Чакало се само сигнала — първата пушка и всички съ оружје въ ржцѣ ще станатъ. Мислѣше се, че само единъ мигъ и Турция ще бѣде пагребана. Прѣзъ Томината недѣля работата взема съвсѣмъ сириозенъ характеръ вече. «На работа, борци, на работа» почна да се шушни изъ момчетата. Движението още повече се усили, когато заминаха прѣзъ Браила Никола Славковъ и дѣдо Никола Хаинченина, които безъ да се бавятъ дълго врѣме заминаха за Букурещъ, а отъ тамъ казваха, за България. Новината, че дѣдо Николови ще минатъ въ България да дадатъ сигнала за възстанието, се разнесе като молния. Тя порази и най — коравигѣ сърдца. Това караше вече да се гледа истински на работата. До тогава все се струваше човѣку, че всичко което се говорѣше да стане е една игра, пакъ и само единъ сънъ. Настана моментъ на тревога, душевна тревога, която развълнува духовете на момчетата. Тѣ чува вече тржбата, която ги зове на революция — на смъртъ! Едни ме питаха: «Защо стоимъ още и кого чакаме?» Други пъкъ ме прѣчаквахме вечерно врѣме, кога си отивахъ на квартирата и съ най-благими думи ме молѣха да ги записвамъ въ четата. Казвахъ: «Нима не сме достойни да умремъ за отечеството си?» Веднажъ, като вървѣхме съ Георги П. Стамовъ изъ улицата на нѣколко мѣста ни спираха младежи за сжщата цѣль. Скоро пристигна и Филипъ-Тотю войвода. Работата още повече загъсна. Момчетата бѣха на кракъ. Едни придаваха дукянитѣ си на други, втори си разчистваха текушитѣ смѣтки и пр. Едно «Фертикъ» бѣ достатъчно да се запѣе походния маршъ. До като това се вършеше, ето, че и новината за Панагюрското възтание давтаса. Вѣстникъ „Бѣмарски гласъ“ я разнесе съ най-голѣма бързина. Вѣстника писа, че въ панагюрския балканъ, въ Панагюрище и въ Копривщица възстанниците възлиза-ли на 35,000 души, които имали редовна война съ